

Sygn. akt II C 104/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Klon

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kierońska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 roku w R.

***sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.***

***przeciwko M. P. (1) (P.)***

***o zapłatę***

- 1) zasądza od pozwanego M. P. (1) na rzecz powoda Banku (...) S.A w W. 93 067,85 złotych (dziewięćdziesiąt trzy tysiące sześćdziesiąt siedem złotych 85/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, z tym że nie większych niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od 2 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) dalej idące powództwo oddala,
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda 10 088 złotych (dziesięć tysięcy osiemdziesiąt osiem) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Jarosław Klon

## UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A w W. w pozwie przeciwko M. P. (1) (P.) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego:

- a) 93 067,85 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych, od 2 marca 2017 roku do dnia zapłaty,
- b) zwrotu kosztów sądowych w wysokości 1164 złotych,
- c) zwrotu innych kosztów w wysokości 11,64 złotych (jako opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności)

Podniósł, że w dniu 3 lipca 2013 zawarł z pozwanym umowę pożyczki ekspresowej wraz aneksami do niej w dniach:

- 14.01.2016 roku,

- 27.04.2016 roku.

Powód opisał jaką kwotę pożyczki pozwanemu udzielił i na jakich warunkach. Stwierdził, że od 30 lipca 2016 roku pozwany nie spłacał już rat pożyczki i w tej sytuacji pozwany został wezwany do spłaty zadłużenia przeterminowanego pod rygorem wypowiedzenia umowy, z poinformowaniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację. Pozwany nie zareagował i w dniu 31.10.2016 roku powód złożył pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. W ocenie

powoda od dnia 22.12.2016 roku zobowiązanie pozwanego wobec powoda stało się wymagalne. Od zadłużenia przeterminowanego zostały naliczone na podstawie §27 umowy odsetki w wysokości 4 krotnej stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym z tym, że z ograniczeniem wynikającym z art. 359§2 k.c. a to od dnia 1 stycznia 2016 roku, również z ograniczeniem wynikającym z art.481§2 k.c.

Powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia bądź do ustalenia ugodowych warunków wpłaty. W ocenie powoda było to próbą ugodowego załatwienia sporu. Stąd, w ocenie powoda, jego roszczenie jest w pełni zasadne.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. P. (1) wniósł o:

- umorzenie postępowania, bowiem powód nie wykazał, że pełnomocnictwo procesowe zostało udzielone przez osobę, która miała prawo do udzielania pełnomocnictw procesowych w imieniu powoda,
- oddalenie powództwa w całości,
- skierowania sprawy do mediacji i wyznaczenie mediatora,
- ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

W motywach swego stanowiska pozwany zaprzeczył aby istniał dług dochodzony pozwem. Podniósł zarzut nieważności postępowania, co do wadliwości pełnomocnictwa. Stwierdził, że dokonywał spłat pożyczki, co nie zostało wykazane przez powoda. Dodał, że umowa z powodem nie została wypowiedziana. Pozwany wskazał na konieczność ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu.

W replice na odpowiedź na pozew powód przedłożył odpis pełnomocnictwa wraz z opłatą skarbową. Wskazał na odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, dokumentujący prawidłowość udzielenia pełnomocnictwa. Złożył wnioski dowodowe i wskazał, że pożyczka jest długiem oddawczym i to pozwany winien wykazać, że spłacał ją, czego nie uczynił. Powód dołączył też wezwanie do zapłaty z dnia 29.09.2016 roku z dowodem jego odbioru przez pozwanego, dowód wypowiedzenia umowy wraz z dowodem jego odbioru. Skonkludował, iż powództwo w całości winno być uwzględnione.

W dniu 24 października 2017 roku wniosek pozwanego o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu został oddalony. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 5 grudnia 2017 roku.

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 roku pełnomocnik pozwanego złożył wniosek o zakreślenie stronom terminu 30 dni celem pertraktacji ugodowych z uwagi na to, że pozwany wyrażał wolę ugodowego załatwienia sporu. Jednak nadal podtrzymywał stanowisko o oddaleniu powództwa.

Powód odrzucił możliwość pertraktacji ugodowych i wniósł o uwzględnienie powództwa w całości.

### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

W dniu 3 lipca 2013 roku pomiędzy Bankiem (...) S.A w W. a pozwanym M. P. (1) została zawarta umowa pożyczki ekspresowej Nr (...), na podstawie której powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 150 000 złotych na cele konsumpcyjne. W §2 umowy strony określiły wysokość oprocentowania pożyczki. W §5 został określony całkowity koszt kredytu na kwotę 56 728,56 złotych oraz całkowita suma do zapłaty – 207 807,96 złotych.

Dowód: umowa pożyczki k. 69 – 73 akt sprawy,

W §25 została uregulowana pomiędzy stronami kwestia wypowiedzenia umowy a w §27 skutki nieterminowanej spłaty pożyczki.

Dowód: umowa pożyczki k. 69 – 73 akt sprawy,

W dniu 21 grudnia 2015 roku M. P. (2) złożył u powoda wniosek o restrukturyzację umowy pożyczki . Wskazał, że jego zadłużenie na dzień wniosku wynosiło 95 599,30 złotych a jako przyczynę wniosku wykazał trudną sytuację w górnictwie – bardzo długie terminy płatności. Zaproponował ratę na poziomie 2100 złotych miesięcznie, potwierdzając, iż utrzymuje się z działalności gospodarczej a jego roczny dochód to 297 095,33 złotych.

Dowód: wniosek o restrukturyzację umowy pożyczki k. 75 – 77 akt sprawy,

W dniu 14 stycznia 2016 roku strony umowy pożyczki podpisały aneks do niej, gdzie stwierdziły, że po dokonaniu restrukturyzacji wierzytelności tj. wyeliminowaniu przeterminowania i wydłużeniu okresu kredytowania, pożyczkobiorca zobowiązał się do wznowić spłatę miesięcznych rat kapitałowo – odsetkowych od 30.01.2016 w wysokości 2160 złotych a Bank udzielił pożyczki do 30.07.2020 roku.

Dowód: Aneks nr (...) z dnia 14 stycznia 2016 roku,

W dniu 29.09.2016 powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 4329 złotych i to w terminie 14 dni od otrzymania wezwania i wskazał, iż konsekwencją braku regulacji zadłużenia może być rozwiązanie umowy. Wezwanie zostało odebrane przez pozwanego w dniu 7.10.2016 roku.

Dowód: wezwanie k. 78 i dowód jego doręczenia k.78 verte,

W dniu 31.10.2016 roku powód skierował do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki i wskazał, że według stanu na dzień sporządzenia pisma kwota zadłużenia przeterminowanego wynosi 8 686,47 złotych w tym:

- kapitał 5804,35 złotych,

- odsetki 2882,12 złotych.

Oświadczenie to pozwany odebrał w dniu 16.11.2016 roku.

Dowód: wypowiedzenie umowy k. 79 akt i dowód jego doręczenia k. 79 verte,

W ostatecznym wezwaniu przesądowym powód wezwał pozwanego w dniu 11 stycznia 2017 roku do zapłaty kwoty 91 832,07 złotych w tym:

- 87 231,16 złotych z tytułu kapitału,

- 4 600,91 złotych z tytułu odsetek naliczanych od 10.01.2017 roku.

Pismo pozwany odebrał w dniu 23.01.2017 roku.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 80 akt i dowód jego doręczenia k.80 verte,

Wysokość kapitału do spłaty przez pozwanego to kwota 87 231,16 złotych, wysokość odsetek wedle 10% stopy to kwota 3975,99 złotych plus kwota 1860,70 złotych. W sumie kwota 93 067,85 złotych.

Dowód: wyliczenie k. 18 – 19 akt sprawy,

### ***Sąd zważył co następuje:***

Powództwo praktycznie w całości podlegało uwzględnieniu.

Pozwany kwestionował wszystkie okoliczności na które powoływał się powód, czyli wszystkie okoliczności były sporne.

Zacząć należy od tego, iż zarówno pełnomocnik w osobie S. H. jak i profesjonalny pełnomocnik radca prawny A. S. legitymowali się prawidłowymi pełnomocnictwami, które zostały podpisane przez upoważnione osoby w imieniu

powoda. Wynika to z odpisów KRS k. 42 akt oraz 44 akt zarówno co do S. H., jak i co do A. S.. Zatem niezasadny był argument pozwanego o braku umocowania tych osób, co do reprezentacji powoda i braku legitymacji czynnej po jego stronie.

Dalej koniecznym jest wskazanie, iż umowa pożyczki pomiędzy stronami została podpisana w dniu 3 lipca 2013 roku a następnie sam pozwany w dniu 21 grudnia 2015 rok złożył wniosek o restrukturyzację tej umowy, wskazując na swoje zadłużenie w kwocie 95 599,30 złotych. Stwierdził, iż nie może spłacać pożyczki w umówionej kwocie i zaproponował spłatę na poziomie 2100 złotych. Następnie strony podpisały aneks do umowy pożyczki w dniu 14 stycznia 2016 roku, określając ostateczny termin zapłaty pożyczki na dzień 30.07.2020 roku.

Umowa pożyczki jest działalnością banku opisaną w art. 5 ust.2 pkt 1 prawa bankowego (.tekst jednolity z dnia 15 września 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1876).

Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata (SN z dnia 10.10.2003 w sprawie II CK 113/02 LEX 106951, SN z 21.11.2008 roku w sprawie V CSK 164/08, SN z 02.10.2008 w sprawie II CSK 212/08, SN z 30.01.2007 IV CSK 356/06).

Aneks do umowy pożyczki między stronami został podpisany w dniu 14 stycznia 2016 roku a umowa została wypowiedziana przez powoda w dniu 31.10.2016 roku. Zatem – w ocenie sądu – od dnia wymagalności roszczenia czyli od 17.12.2016 roku do 16.12.2019 roku– powód miał prawo dochodzić zapłaty świadczenia, wynikającego z umowy pomiędzy nim a pozwanym. Termin ten nie upłynął, bowiem w dniu 2 marca 2017 roku powód złożył pozew przeciwko pozwanemu. Czyli przedawnienie roszczenia nie miało miejsca.

Wracając do uznanego przez pozwanego roszczenia w wysokości 95 599,30 złotych na dzień 21.12.2015 roku, to od 1 stycznia 2016 roku pozwany dokonał 7 wpłat na poczet zadłużenia, co zostało wykazane w rozliczeniu przez powoda na karcie 18 akt sprawy:

- 46,02 złotych,
- 2168,32 złotych,
- 13,70 złotych,
- 246,03 złotych,
- 400,00 złotych,
- 8000,00 złotych,
- 1800 złotych.

Ostatnia wpłata w kwocie 1800 złotych została uiszczona w dniu 21 lipca 2016 roku. Wtedy stan zadłużenia, co do kapitału, wynosił 87 231,16 złotych. (K.18 akt sprawy)

Powód wykazał, że w umówiony na podstawie §25 umowy pożyczki sposób wypowiedział umowę z pozwanym. Nie jest prawdą, iż pozwany nie miał o tym wiedzy, bowiem fakt otrzymania umowy wypowiedzenia potwierdził swym podpisem z dnia 16.11.2016 roku (K.79 verte akt). Czyli w terminie 30 dni od tego dnia świadczenie w całości - zgodnie z umową stron – stało się wymagalne.

Dla sądu w pełni wiarygodne były wyliczenia powoda, w jakiej kwocie pozwany nie spłacił:

- kapitału – czyli kwoty 87 231,16 złotych,
- odsetek w sumie 3975,99 złotych plus 1860,70 złotych

razem 93 067,85 złotych.

Pozwany na dowód innej wysokości zadłużenia wobec powoda nie przedstawił żadnych środków dowodowych. Pożyczka jest długiem oddawczym i pozwany, o ile zapłacił większą sumę niż wykazana przez powoda, bądź spłacił pożyczkę w całości mógł, w toku procesu, przedstawić na to środki dowodowe, czego nie zrobił. Również nie stawiał się na ostatnią rozprawę, gdzie miał być przesłuchiwany w charakterze strony i nie przedstawił procesowego usprawiedliwienia. W tej sytuacji dowód ten został przez sąd pominięty. (art. 302§1 k.p.c.)

Reasumując powód wykazał, iż pozwany winien zapłacić na jego rzecz 93 067,85 złotych.

Jako, iż powództwo zostało wniesione przez powoda w dniu 2 marca 2017 roku, a powód dokonał kapitalizacji odsetek na dzień wniesienia pozwu, to na podstawie art. 482§1 k.c. miał też prawo domagania się odsetek od odsetek zaległych. Czyli w oparciu o treść art. 481§1,2 i 1<sup>1</sup> (co do kapitału) oraz 481§1,2 i 1<sup>1</sup> oraz 482§1 k.c.(co do odsetek) i w związku z umową pomiędzy stronami §27 ust.2, sąd zasądził tą kwotę z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, z tym, że nie większymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od 2 marca 2017 do dnia zapłaty.

Powództwo zostało oddalone jedynie w zakresie żądania przez powoda kwoty 11,64 złotych z tytułu opłaty manipulacyjnej. Powód w ocenie sądu nie wykazał zasadności zasądzenia tej kwoty ani też nie wykazał, że taka kwota została poniesiona – stąd orzeczenie jak w punkcie 2 wyroku.

Powód w całości wygrał proces i stąd na podstawie art. 98§1 i 99 k.p.c. w związku z §2 pkt.6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późniejszymi zmianami – Dz.U 2016 poz.1667, Dz.U. z 2017 poz.1799) należało na jego rzecz od pozwanego zasądzić koszty procesu, czyli:

- opłatę od pozwu w wysokości 4654 złotych,
- wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika 5400 złotych,
- 34 złotych opłaty od pełnomocnictw,

W sumie 10088 złotych. (Pkt. 3 wyroku).

Sędzia Jarosław Klon